

NIENDE KAPITEL

I Avgust havde Per fuldført sit Kampskrift og læste det en Dag op for Vennen Ivan, der ikke forstod meget af det men dog var bleg af Betagethed og straks udbad sig Tilladelse til at bekoste Trykningen.

Og nu skulde han altsaa berede sig til at drage ud paa sin store Rejse. Han havde allerede nogen Tid taget Undervisning i Sprog „efter en letfattelig Metode“ og mente at kunne være færdig til Opbrud om et Par Uger. Men forinden skulde han ifølge sin Plan fri til Jakobe. Og han besluttede at gøre dette den 3die September, der var en Søndag. Til den Tid havde Skræderen lovet ham den første af hans nye Klædninger, som han havde ladet sy efter engelsk Mode med rummeligere Snit, fordi Jakobe engang i hans Nærværelse — ligesom med Hensigt — havde ytret, at hun foretrak denne for den franske.

Han havde oprindelig tænkt at vente, indtil hans Bog var udkommen og var bleven omtalt i Pressen; men han var bleven utaalmodig efter at faa en Ende paa den Uro og Spænding, som Tanken om Udfaldet af dette Frieri holdt ham i. Han kunde tilsidst næsten ikke sove om Natten. Han havde sat sin hele Velfærd i Vove paa dette Tærningekast, og han blev alvorlig hed om Ørene en Dag paa en Kafé, hvor han traf Løjtnant Hansen-Iversen, der bestemt mente at vide, at Jakobes Forlovelse med Eybert nu var en afgjort Sag.

Paa den fastsatte Dag — en straalende Solskinsdag med et Mylr af Mennesker omkring alle Stationsbygningerne — tog han hjemmefra allerede om Formiddagen i Haab om at træffe Jakobe og finde Lejlighed til en Samtale med hende i Enrum, forinden det sædvanlige Tilløb af Søndagsgæster begyndte.

Der mødte ham nu straks et Uheld, forsaavidt som det viste sig, at Dagen var grumme ilde valgt. Da han ved To-Tiden naaede ud til „Skovbakken“, fandt han Huset fuldt af Fremmede. Det var Familjens tredjeældste Datters — den femtenaarige Rosalies — Fødselsdag, og en Del kvindelige Slægt-